

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 424.

105te Møde.

Fredagen den 21de Juni.

(Fortf.)

Grundtvig: Idet jeg skal tilraade det Vædringsforslag, jeg har været med at stille om Høiden af den Sum, der skal bestemmes, og dens Anvendelse efter de bestemte Regler, skal jeg tillige erklære mig aldeles for det Forslag, at de Ord: „foraauidt Kravene allerede ere anmeldte“ blive udelukkede, og, hvis derfor dette Vædringsforslag skulde blive frasaget af det ærede Medlem, som har stillet det, skal jeg optage det. Jeg kan ikke forstaae, hvorledes man i denne Sag skulde stræbe at udelukke Noget, som havde retmæssigt Krav. Jeg veed vel, at, naar man har Gjæld og udsteder Proclamata, og derved ønsker, at der skal melde sig saa faa Creditorer som muligt, at man da har en bestemt Tid, efter hvilken de skulle tie stille, men, naar det netop maa være vor Betyrning, at Noget, som virkelig har lidt Skade og kunde komme i Betragtning, skulde miste det, fordi han ikke havde anmeldt det i Tide, og naar vi indsee, at netop fordi Tidsfristen er saa lang og Beskjendtgørelserne saa hyppige, — skøndt det sidste veed jeg dog ikke — at vi da kunne vente, at Ingen, som har et retmæssigt Krav, vil have glemt at melde det, uden netop de, som høre til de Ringeste, til dem, som mindst kunne taale at tabe det, saa kan jeg ikke forstaae, at der skulde være den allermindste Grund til her at tage dette Forbehold.

Ordføreren: Grunden, hvorfor jeg troer, at den af Udvalget foreslaaede Affattelsesmaade er at foretrække, er den, at det siges ligefrem, at det er et Bidrag til Erstatning, der gives. Jeg troer nemlig ikke, at man skal love mere, end man kan holde; thi det er kun et Bidrag til Erstatning, man giver Jyllands Beboere, thi de faae, selv om Alt, hvad der

her er foreslaaet, gaaer igjennem, virkelig ikke nogen aldeles fuldstandig Erstatning, og dette skal man udtale, for at de ikke skulle blive misfornøiede, hvis de siden fik at see, at de fik mindre end Loven tilfagde dem.

Jagd: I Anledning af de Uttringer, som nys bleve udtalte af den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 4de District (Grundtvig) kan jeg ei tilbageholde den Bemærkning, at, da jeg i saa mange Retninger har samstemmet med ham i hans Ansuelser om forskellige Spørgsmaal, og ligeledes engang har troet, at dette var Tilfældet med hans Opfattelse af denne Sag, saa hører jeg ham nu til min Forundring udtale en Mening, som jeg aldeles ikke forstaaer eller veed, hvorledes den kan forenes med hans andre Ansuelser og Udtalelser. Den ærede Rigsdagsmand udtalte sig nemlig her for en særdeles skarp Opfattelse af Retten til Erstatning, saa at han endog paastod, at den maatte lades aabent for Enhver til enhver Tid at kunne indkomme med Fordring paa den Erstatning, som de ei hidtil havde gjort Krav paa. Naar nu den samme ærede Rigsdagsmand under Invaldelovens 2den Behandling yttrede: „Det synes mig aldeles soleklart, at, skal der gives en Lov for Invaliderne og en Lov om Erstatning for Krigsskade, saa maa den gives for begge Dele, efter de samme Grundsætninger!“ og, naar han paa samme Sted endvidere yttrede, at, førend man bestemte sig til at votere en saadan Udgift, maatte man nødvendigvis vide, hvor stor den blev, og om Statskassen kunde bære den eller ikke, saa synes der kun at være liden Overensstemmelse imellem hans Uttringer under Invaldelovens Behandling og hans Uttringer idag. Jeg troer i ethvert Tilfælde, at Hensynet til Udgiftens Størrelse og det fra Lovgivningens Standpunkt Mislige i at votere en Udgift, hvis Omfang man endnu ei usigtigt